



NADVER

Af Jørgen Jørgensen, sognepræst

Mens [Jesu disciple] spiste, tog Jesus et brød, velsignede og brød det, gav dem det og sagde: "Tag det; dette er mit legeme." Og han tog et bæger, takkede og gav dem det, og de drak alle af det. Og han sagde til dem: "Dette er mit blod, pagtens blod, som udgydes for mange." Markus 14. v.22-25

Vi havde lige spist påskemåltidet. Det havde været en fantastisk aften. Vi havde endnu engang fortalt hinanden historien om den første påske, hvor Moses blev sendt til Ægypten for at befri vore forfædre. De havde været slaver i mange, mange år. Nu ville Gud befri dem; og Moses skulle gå foran dem gennem ørkenen til vores land, som Gud for længe siden havde lovet Abraham, at hans efterkommere skulle bo i.

På et tidspunkt, hvor lammestegen var spist, og vi var godt mætte, tog Jesus pludselig et brød. Det var helt nybagt til i aften. Det var fladt, for der var ikke brugt surdej. Det var der aldrig i påskemåltidets brød. Det var usyret brød, sagde man. Man mærkede stadig duften af nybagt brød. Det var på størrelse med en tallerken. Han holdt det op, så vi alle lagde mærke til det. Så rev han det i stykker. Mens han gjorde det, sagde han noget mærkeligt. Jeg husker helt præcis ordene. Han sagde dem med stor alvor; som om det var meget vigtigt – og vi kunne se på ham, at dette øjeblik var noget helt særligt. Mens han rev brødet i mindre stykker sagde han: *Dette er mit legeme, som gives for jer. Gør dette til ihukommelse af mig.*

Vi forstod det nok ikke helt: Han sad jo lige der – lyslevende – med brødkrummer på fingrene. Men han mente noget særligt med det; det var vi sikre på. Han sendte nu fadet rundt, og vi tog alle et stykke – ingen sagde et ord.

Da brødet var kommet hele vejen rundt, tog han vinbægeret, der stod foran ham – løftede det og sagde: *Drik alle heraf. Dette bæger er den nye pagt ved mit blod, som udgydes for jer til syndernes forladelse.*

Så sendte han vinbægeret rundt – og vi drak alle af det. En mundfuld, og vi spekulerede som gale: Hvad skal alt dette betyde?

Så sagde han: Fra nu af skal jeg ikke drikke vin, før jeg drikker den sammen med jer i min Faders Rige. Hermed mente han, at dette var hans sidste måltid. Det fornemmede vi – og da vi så i løbet af natten oplevede, hvordan de slæbte ham for Synedriet og fik ham dømt til døden, var vi ikke i tvivl: Han havde vidst det på forhånd.

Hvor meget vi forstod den dejlige – fredfyldte – aften, hvor vi spiste påskemåltidet sammen, er jeg ikke helt sikker på, men bagefter stod det klart: Det, han gjorde, havde en særlig kraft. Det var noget helt specielt; noget vi skulle gentage, som et minde om den aften. Det var et minde om noget, han virkelig ønskede, vi skulle forstå: Med ham kom der noget helt nyt; en helt ny vej til Gud. Ikke en vej for de særligt gode og fromme, men en vej, der er for alle. En vej, der åbner sig for os, fordi Gud vil tilgive alle synder.

